

1. Do - bře sta - ví, kdo zná a ví,
 jak má v Bo - ha dou - fa - ti,
 a kdo věr - ně, ne - o - chvěj - ně
 s Pá - nem hle - dí bý - va - ti.
 Pro - tož v to - bě v kaž - dé do - bě
 na - dě - ji svou za - klá - dám,
 zá - klad stá - lý, do - ko - na - lý
 živ i mr - tev v to - bě mám.

2. Byť proti mně i předivně / hřích a svět se rozmáhal, /
 však tys, Pane, všechny za mne / nepřátele přemáhal. / Mám-li
 tebe vůkol sebe, / Ducha tvého, milost tvou, / nebojím se,
 neděsím se, / že mne někdy přemohou.

3. Vždy se těším a bezpečím, / že mi ráčíš dáti rád, /
 abych s tebou věrou pravou / spojen mohl přebývat. / Utvrď
 v srdci víru vroucí, / těla chraň i duše mé! / Slyš mou žádost,
 pro svou milost / mne do říše uveď své.

T: Joachim Magdeburg, *Christliche und tröstliche Tischgesenge*, 1572 /
Harmonia Cationum Ecclesiasticarum, 1597 / *Poklad spěvů*
 duchovních, 1710 / *Harfa*, 1915 / *Evangelický zpěvník*, 1979
 m: *Harfa*, 1915